

Síria i nosaltres: 5 anys després

JORDI ARMADANS POLITÒLEG I DIRECTOR DE FUNDIPAU | ACTUALITZADA EL 14/03/2016 19:07

Divendres 26 de febrer, Institut Quatre Cantons, Barcelona. El consell d'alumnes ha organitzat la jornada #4Cantonsdiuno amb diverses xerrades (presencials i algunes per Skype amb els camps de refugiats) sobre el conflicte de Síria, les seves causes i les seves conseqüències. Després de la reflexió, faran unes pancartes al pati. El divendres anterior ja van començar amb altres activitats. En total, dos matins dedicats a Síria, a través de l'autoorganització d'uns joves d'entre 13 i 17 anys.

Surto del centre feliç. Les intervencions dels alumnes (per qualitat i lucidesa) han estat potents. Però, encara que no ho haguessin estat: és reconfortant de veure uns joves, tan joves, mostrant aquesta sensibilitat i implicació. Mirar de solucionar certes problemàtiques d'aquest nostre món passa, en primer terme, per preocupar-se'n i dedicar-hi temps i energia. Ells ho van fer.

Però al cap de ben poc, quan ja creuo la Rambla, ben tranquil·la i assolellada, m'envaeix una sensació agredolça. El contrast és innegable. I feridor: he vist més ganes d'aprendre i fer alguna cosa en aquests joves que no pas en molts adults en els darrers anys.

Sí, Síria fa 5 anys que pateix una autèntica follia de sang i destrucció. I, en el fons, no ha acabat de despertar una significativa preocupació o solidaritat.

No em refereixo, ara, a la comunitat internacional o als estats: és evident la seva indiferència i escassa sensibilitat. De fet, en alguns casos no és indiferència sinó col·laboració directa amb la barbàrie: prioritant interessos en hipotètics escenaris de futur per davant de la sort de vint milions de sirians, dels quals tres centenars de milers han mort, quasi dos milions estan ferits i més de la meitat han hagut de fugir de casa seva.

No em refereixo, tampoc, a la gent en general, sinó a aquelles persones a qui caldria suposar una certa capacitat d'anàlisi i/o una certa sensibilitat: activistes, intel·lectuals, polítics, periodistes.

Per què aquesta poca implicació davant d'una de les guerres més devastadores, davant d'una de les crisis humanitàries més aclaparadores?

Hi ha qui creu que és un conflicte massa complex. Però tots els conflictes ho són si, més enllà d'una mirada simple, hi aprofundim.

Hi ha qui, davant el fet que la majoria d'actors han fet coses censurables, no acaba de trobar la fórmula còmoda de posicionar-s'hi. Però ens hauria d'incomodar molt més abandonar la majoria

de la població civil siriana, que, mentre trobem la fórmula ideal, és víctima de tota mena de violències i vulneracions dels drets humans. Cal prendre partit, sí: per la gent que pateix.

Hi ha qui, encara encastellat en la perversa lògica de "l'enemic del meu enemic és el meu amic", calla davant autèntics crims contra la humanitat si això permet determinats guanys en un tauler d'escacs. Persones, al servei de moviments de peons i alfils.

Hi ha qui aplaudeix o critica no en funció del que veu i passa, sinó en funció de si és amic, o no, de tal estat o grup. ¿Per què ens mirem el conflicte de Síria, i tots els conflictes, des de les nostres ulleres, fílies i fòbies en lloc de, simplement, parant atenció a allò que veiem i escoltem? Són més importants els nostres esquemes que no pas la vida de milions de sirians i sirianes?

Hi ha qui, amb crítiques pretesament elaborades a un suposat "bonisme", acaba receptant, de la forma més simplista i mecànica possible, una intervenció militar. Segur que, després de 5 anys de guerra devastadora, el millor és una guerra més? I qui la faria, els mateixos que, fins ara, han mostrat un nul interès en el patiment de tanta gent? Si ni diplomàticament ni políticament han fet gaire cosa per salvar ningú, ara ho faran amb bombes? No és ben estrany, i extremadament ingenu, pensar això?

Orec que si jo fos un sirià que hagués sortit al carrer fa 5 anys a reclamar dignitat, que hagués patit la repressió del règim, que tingués un amic desaparegut després d'haver estat detingut, que conegués una familiar en un altre poble patint gana per un setge criminal, que hagués vist la violència folla i sectària de grups terroristes jihadistes, que hagués hagut d'esquivar bombardejos, ara dels uns ara dels altres, potser ja no tindria gaire fe en el món. Però, potser, almenys en tindria prou de saber que, arreu, hi ha gent que diu no a aquesta barbàrie. Perquè, sense això, perdria tota esperança. Així que, preocupem-nos i mobilitzem-nos. Impedim que les sirianes i els sirians, que acumulen 5 anys demencials, perdin definitivament tota esperança.